

UPDIS | We know books
SOMAN CHAINANI crede în povești chiar mai tare decât copiii din Cavaldon. Când studia la Harvard, și-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „povești” și și-a scris teza de licență despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în povești.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil* (*Școala pentru Bine și Rău*) și *The School for Good and Evil: A World without Princes* (*Școala pentru Bine și Rău: O lume fără prinți*) și-au făcut debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times*. Seria a fost tradusă pe șase continente și va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de școală, și anume FMI Fellowship. Filmele lui au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câștigând peste 30 de premii ale juriului și publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincții de la Big Bare Lake, New Draft, Cape Foundation, Sun Valley Writers' Conference și mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internațional din industria filmului.

Când nu spune povești sau nu predă la New York, Soman e un jucător pătimaș de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Școala pentru Bine și Rău*. Acum pierde tot timpul.

SOMAN CHAINANI

Școala pentru Bine și Rău

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din engleză
de Ioana Vilcu

arthur

Prințesa și vrăjitoarea

Sophie așteptase toată viața să fie răpită. Dar în seara asta toți ceilalți copii din Gavaldon se zvârcoliseră în somn. Dacă i-ar lua directorul școlii, nu s-ar mai întoarce niciodată. Nu ar avea parte de o viață împlinită. Nu și-ar mai vedea niciodată familiile. În seara asta, copiii au visat un hoț cu ochi roșii, care a venit să-i smulgă din așternuturi și să le înăbușe țipetele.

În schimb, Sophie visase prinți.

Ajunsese la un castel unde

se dădea un bal în onoarea ei. Acolo găsisse holul plin cu o sută de pețitori și nicio altă fată prin preajmă. În timp ce trecea pe lângă ei, se gândea că în sfârșit găsisse și ea băieți care s-o merite. Aveau părul strălucitor și des, mușchii încordați sub cămăși, pielea fină și bronzată, erau frumoși și atenți, așa cum trebuie să fie orice prinț. Iar în clipa în care a ajuns lângă cel mai cel dintre toți, un prinț cu niște ochi albaștri, scânteietori și cu părul alb ca al unei năluci, alături de care simțea că ar putea să Trăiască Fericită până la Adânci Bătrâneți... un ciocan a intrat prin peretele camerei și i-a spulberat pe prinți.

Sophie a deschis ochii și a văzut că era dimineată. Ciocanul era adevărat. Prinții, nu.

— Tată, dacă nu dorm nouă ore, am ochii umflați.

— Toată lumea vorbește întruna cum că pe tine o să te ia anul ăsta, a zis tatăl ei bătând în cuie o scândură strâmbă peste fereastra camerei ei, care era complet acoperită cu lacăte, țepușe și șuruburi. Îmi spune să-ți tai părul, să te mânjesc pe față cu noroi, de parcă eu cred în toate aiurelile astea de povești. Dar nimeni nu intră aici în noaptea asta. Asta-i clar.

Și, ca exclamație, a lovit cu putere lemnul.

Sophie și-a frecat urechile și s-a uitat la fereastra ei odinioară fermecătoare, dar care acum aducea mai mult cu ceva ce poți vedea în bordeiul unei vrăjitoare.

— Lacăte. Cum de nu s-a mai gândit nimeni la asta până acum?

— Nu știu de ce toată lumea crede că ești tu, a zis el, cu părul lui argintiu, năclăit de sudoare și lipit de cap.

Dacă directorul ăla de școală vrea Bunătate, atunci o s-o ia pe fiica Gunildei.

Sophie s-a încordat.

— Pe Belle?

— Aia e fiica perfectă, a zis el. Îi duce lu' taică-său la moară mâncăruri gătitе de ea. Iar resturile le dă babei amărâte din piață.

A înțeles unde bătea el. Sophie nu-i gătisе niciodată o masă ca la carte, nici măcar după ce murise mama ei. Evident că avea un motiv întemeiat (uleiul și fumul i-ar fi înfundat porii), dar știa că e un subiect delicat. Asta nu însemna că taică-său făcuse foamea. În schimb, îi oferea mâncărurile ei preferate: piure de sfeclă, fiertură de broccoli, sparanghel fiert, spanac la aburi. Nu se umflase ca grăsanul de tată al lui Belle tocmai pentru că ea nu-i dusesе la moară tocănițe de miel și sufleuri de brânză. În ce-o privește pe baba amărâtă din piață, cotoroanța aia bătrână era *grasă*, chiar dacă zicea în fiecare zi că îi este foame. Iar dacă Belle avea ceva de-a face cu asta, atunci nu era deloc bună, ci era mai rea decât ți-ai putea închipui.

Sophie i-a zâmbit.

— Cum ai zis și tu, sunt doar niște aiureli.

S-a ridicat repede din pat și a trântit ușa de la baie.

Și-a studiat fața în oglindă. Se vedeau urmările acestei treziri bruște. Părul ei lung până în talie, de culoarea aurului, nu lucea ca de obicei. Ochii ei verzi ca jadul păreau mai șterși, buzele ei roșii și pline parcă erau puțin uscate. Până și tenul ei de un roz-deschis își pierduse strălucirea. „Dar tot prințesă sunt“, s-a gândit ea. Tatăl ei nu-și dădea seama că e specială, dar mama ei

înțelesese. „Ești prea frumoasă pentru lumea asta“, au fost ultimele ei cuvinte. Mama ei plecase într-un loc mai bun și asta avea să facă și ea.

La noapte avea să fie dusă în pădure. La noapte avea să înceapă o nouă viață. La noapte avea să-și trăiască propria poveste.

Iar acum trebuia să se pregătească.

A început prin a se freca pe față cu icre – miroseau a picioare murdare, dar te fereau de coșuri. Apoi și-a făcut un masaj cu piure de dovleac, s-a limpezit cu lapte de capră și și-a pus o mască de față cu pepene galben și gălbenuș de ou de broască-țestoasă. Cât a așteptat să se usuce masca, Sophie a frunzărit o carte de povești și a sorbit dintr-un pahar cu suc de castraveți, ca să-și păstreze pielea catifelată ca roua. A sărit la partea ei preferată a poveștii, când cotoroașta afurisită e rostogolită la vale într-un butoi plin de cuie pe dinăuntru, până când singurul lucru care mai rămâne din ea e brățara făcută din oase de băieței. Holbându-se la brățara aia înfiorătoare, Sophiei i-a zburat mintea la castraveți. Dacă nu sunt castraveți în pădure? Dacă celelalte prințese au terminat stocul? Fără castraveți s-ar zbârci, s-ar usca, s-ar...

Cojițe de pepene uscat au căzut pe pagină. S-a întors spre oglindă și a văzut că avea fruntea încrețită de griji. Mai întâi nu-și făcuse somnul, iar acum avea riduri. Dacă o ținea tot așa, până după-masă ajungea o babă. Și-a relaxat fața și și-a interzis să se mai gândească la legume.

Cât despre restul ritualului de înfrumusețare al Sophiei, acesta ar putea umple câteva cărți cu povești (e de-ajuns să spunem că includea pene de gâscă, cartofi

murați, potcoave de cal, cremă de caju și o sticlută cu sânge de vacă). După două ore de îngrijiri strașnice, a ieșit din casă într-o rochie roz, lejeră, pantofi cu toc de sticlă strălucitoare și cu părul prins într-o coadă impecabil împletită. Mai era doar o zi până când venea directorul școlii și avea de gând să-și petreacă fiecare minuțel ca să-i aducă aminte de ce ar trebui s-o răpească pe ea, și nu pe Belle, pe Tabitha, pe Sabrina sau pe oricare altă impostoare.

Cea mai bună prietenă a Sophiei locuia într-un cimitir. Ținând cont de aversiunea ei pentru toate lucrurile macabre, mohorâte și slab luminate, te-ai fi așteptat ca Sophie să găzduiască întâlnirile dintre ele două la ea acasă sau să-și găsească o altă prietenă. În schimb, urcase până la casa de pe vârful Dealului Mormintelor în fiecare zi din această săptămână, având grijă să-și păstreze zâmbetul pe buze, din moment ce, până la urmă, asta înseamnă să faci o faptă bună.

Ca să ajungă acolo trebuia să meargă pe jos aproape doi kilometri, de la casele luminoase de pe marginea lacului, cu streșini verzi și turnulețe scăldate de soare, spre liziera sumbră a pădurii. Loviturile de ciocan stârneau ecouri printre aleile dintre case pe când Sophie trecea pe lângă alți tați care baricadau ușile, pe lângă mame care pregăteau sperietoare și pe lângă fete și băieți care stăteau aplecați pe verande, cu nasul în cărțile cu povești. Ultima imagine nu era neobișnuită, căci copiii din Gavaldon nu prea făceau altceva decât să citească povești. Dar azi Sophie le-a observat ochii – nebuni, frenetici, cercetând cu înfrigurare fiecare pagină

de parcă viețile lor ar depinde de asta. În urmă cu patru ani văzuse aceeași disperare de a evita blestemul, dar atunci nu fusese încă rândul ei. Directorul Școlii îi lua doar pe cei peste doisprezece ani, cei care nu se mai puteau deghiza în copii.

Acum venise rândul ei.

Cum se chinuia să urce pe Dealul Mormintelor, cărând cu ea coșul pentru picnic, Sophie a simțit că îi ard pulpele. Oare urcările astea îi îngroșaseră picioarele? Toate prințesele din povești aveau aceleași proporții perfecte; picioarele groase erau ceva la fel de neobișnuit ca un nas coroiat sau ca picioarele cu labe mari. Îngrijorată, Sophie și-a abătut gândul de la asta numărând faptele bune pe care le făcuse cu o zi înainte. În primul rând hrănise găștele de pe lac cu un amestec de linte și praz (un laxativ natural care să contracareze efectele brânzei pe care le-o aruncau nerozii de copii). Apoi a donat orfelinatului din sat o loțiune pentru față cu extract de lămâiță, făcută de ea (căci, așa cum a insistat când i-a explicat beneficiarului confuz, „O îngrijire corectă a tenului e cea mai bună faptă dintre toate!“). Și, în al treilea rând, pusese o oglindă în toaleta de la biserică, astfel încât oamenii să se întoarcă în băncile lor arătând cât mai bine cu putință. Oare era de-ajuns? Putea asta să concureze cu plăcintele făcute în casă și cu mila arătată babelor de pe stradă? Gândurile i-au zburat neliniștite la castraveți. Poate că ar reuși să strecoare o rezervă doar pentru ea în pădure. Încă avea timp berechet până la căderea nopții ca să-și facă bagajele. Dar castraveții nu erau grei? Oare cei de la școală o să trimită niște valeți? Poate ar trebui să-i transforme în suc înainte să...

— Unde mergi?

Sophie s-a întors. Radley, băiatul cu păr roșcat și anemic, îi zâmbea rânjindu-și dinții de iepure. Locuia destul de departe de Dealul Mormintelor, dar își făcuse un obicei să se țină după ea cât era ziua de lungă.

— Să văd o prietenă, i-a răspuns Sophie.

— De ce ești prietenă cu vrăjitoarea? a întrebat Radley.

— Nu e vrăjitoare.

— Nu are niciun prieten și e ciudată. Asta înseamnă că e vrăjitoare.

Sophie s-a abținut să-i spună că asta îl făcea și pe el să fie o vrăjitoare. Doar i-a zâmbit, ca să-i aducă aminte că deja făcuse o faptă bună îndurându-i prezența.

— Directorul Școlii o s-o ia la Școala pentru Rău, a zis el. Atunci o să ai nevoie de un nou prieten.

— El ia doi copii, a zis Sophie cu fălcile-nclăștate.

— Belle o să fie al doilea copil pe care-l ia. Nimeni nu e la fel de bun ca Belle.

Sophie i-a pierit zâmbetul de pe față.

— Dar o să fiu eu noul tău prieten, s-a oferit Radley.

— Momentan am destui prieteni, i-a trântit-o Sophie.

Radley s-a făcut de culoarea zmeurei.

— Of, bine... Eu doar am crezut...

A fugit ca un câine bătut.

Sophie s-a uitat cum părul lui încâlcit se pierdea în josul dealului. „Bravo, acum chiar ai dat cu bățul în baltă“, s-a gândit. Luni întregi de fapte bune și zâmbete forțate s-au dus pe apa sâmbetei din cauza pipernicitului de Radley. De ce n-a vrut să-i facă și lui o bucurie? De ce nu i-a zis pur și simplu „Aș fi onorată să fii prietenul meu!“ și să-i ofere astfel un moment pe care idiotul să

LIBRIS We know books
 și-l amintească ani la rând? Știa că așa ar fi fost cel mai prudent să reacționeze, întrucât directorul școlii fără îndoială că îi urmărea fiecare mișcare, așa cum face Moș Crăciun în ajunul Crăciunului. Dar n-a putut s-o facă. Ea era frumoasă, Radley era urât. Doar un ticălos l-ar amăgi. Fără îndoială că directorul școlii va înțelege asta.

Sophie a tras cu putere de porțile ruginite ale cimitirului ca să le deschidă și a simțit cum buruienile o zgârie pe picioare. Spre vârful dealului, pietre funerare pline de mucegai se îțeau la întâmplare dintre mormanele de frunze moarte. Strecurându-se pe lângă cripte întunecoase și crengi putrede, Sophie număra cu atenție rândurile. Nu se uitase niciodată la mormântul mamei ei, nici măcar la înmormântare, și nu avea de gând să înceapă azi. Când a trecut pe lângă al șaselea rând, și-a ațintit privirea asupra mesteacănului argintiu și și-a reamintit unde avea să fie a doua zi.

În mijlocul celei mai mari adunături de pietre funerare se afla casa de pe Dealul Mormintelor numărul 1. Spre deosebire de căsuțele de pe marginea lacului, aceasta nu avea ferestrele baricatedate cu scânduri și nu era nici încuiată, dar asta nu însemna că era mai primitoare. Scările care duceau pe verandă luceau de la mucegaiul verde. Mesteceni și vrejuri moarte se târâseră în jurul pereților de lemn închis la culoare, iar acoperișul foarte ascuțit, subțire și negru se contura amenințător, ca pălăria unei vrăjitoare.

În timp ce urca spre verandă pe scările care gemeau, Sophie a încercat să ignore mirosul – un amestec de usturoi și pisică udă – și și-a ferit privirea de păsările

decapitate împrăștiate prin jur, fără îndoială victimele pisicii în cauză.

A bătut la ușă și s-a pregătit pentru o ceartă.

— Dispari, s-a auzit o voce morocănoasă.

— Nu așa se vorbește cu cea mai bună prietenă a ta, a zis Sophie pe un ton drăgăstos.

— Nu ești cea mai bună prietenă a mea.

— Și atunci cine e? a întrebat Sophie, gândindu-se dacă nu cumva Belle ajunsese până pe Dealul Mormintelor.

— Nu-i treaba ta.

Sophie a inspirat adânc. Nu voia încă un incident ca acela cu Radley.

— Ne-am simțit atât de bine ieri, Agatha. M-am gândit să repetăm experiența.

— Mi-ai vopsit părul în portocaliu.

— Dar am rezolvat problema, nu?

— Mereu îți testezi cremele și poțiuni pe mine, ca să vezi ce efecte au.

— Nu pentru asta există prieteni? a zis Sophie. Să se ajute unii pe alții?

— N-o să fiu niciodată la fel de frumoasă ca tine.

Sophie a încercat să găsească ceva drăguț de spus. Dar i-a luat prea mult timp și i-a auzit pașii care se îndepărtau.

— Asta nu înseamnă că nu putem fi prietene! a strigat Sophie.

O pisică bine cunoscută, cheală și cu riduri, a mârâit la ea din cealaltă parte a verandei. Sophie a bătut cu putere în ușă.

— Am adus biscuiți!

Pașii s-au oprit.

— Din ăia adevărați sau din ăia făcuți de tine?

Sophie s-a retras din fața pisicii care venea tiptil spre ea.

— Pufoși și cu mult unt, așa cum îți plac ție!

Pisica a scuipat.

— Agatha, lasă-mă să intru...

— O să zici că miros urât.

— Nu miroși urât.

— Atunci de ce mi-ai zis asta data trecută?

— Pentru că data trecută ai mirosit urât! Agatha, pisica scuipă...

— Poate miroase motive ascunse.

Pisica și-a scos ghearele.

— Agatha, deschide ușa!

Pisica a sărit spre fața ei. Sophie a urlat. O mână s-a băgat între ele două și i-a tras una pisicii, care a căzut la pământ.

Sophie s-a uitat în sus.

— Verdeș n-a mai avut ce păsări să prindă, a zis Agatha.

Claia hidoasă de păr negru părea că era dată cu ulei. Rochia neagră și lălâie, fără nicio formă, ca un sac de cartofi, nu putea să-i ascundă pielea anormal de albă și oasele proeminente. Ochii bulbucați îi ieșeau în evidență pe fața trasă.

— M-am gândit să mergem la plimbare, a zis Sophie.

Agatha s-a sprijinit de tocul ușii.

— Încă încerc să-mi dau seama de ce ești prietenă cu mine.

— Pentru că ești simpatică și amuzantă, a spus Sophie.

— Mama zice că sunt ursuză și țâfnoasă, a zis Agatha. Deci una din voi minte.

S-a întins și a tras șervetul de pe coșul Sophiei. Înăuntru se aflau biscuiți cu țărâțe, fără unt și uscați. Agatha i-a aruncat Sophiei o privire nimicitoare și a intrat în casă.

— Deci nu mergem la plimbare? a întrebat Sophie.

Agatha a dat să închidă ușa, dar apoi i-a văzut expresia amărâtă. De parcă Sophie de-abia așteptase să meargă la plimbare cu ea.

— Una scurtă.

Agatha a trecut pe lângă ea târșâindu-și picioarele.

— Dar dacă zici ceva îngâmfat, arogant sau superficial îl pun pe Verdeș să te fugărească acasă.

Sophie a fugit după ea.

— Dar atunci nu pot să zic nimic!

După patru ani sosise noaptea de care se temeau toți, cea de-a unsprezecea noapte din a unsprezecea lună. În soarele după-amiezii târzii, în piață roiau oamenii care se pregăteau pentru sosirea Directorului Școlii. Bărbații își ascuțeau săbiile, puneau capcane și stabileau cine urma să fie de pază noaptea, iar femeile îi aliniau pe copii și își făceau și ele treaba. Celor chipeși le ciopârțiseră părul, le înnegriseră dinții și le sfâșiaseră hainele, care acum păreau niște zdrențe. Cei hâzi erau spălați, îmbrăcați în haine colorate și li se acopereau chipurile cu văluri. Mamele îi implorau pe copiii cei mai cuminți să înjure sau să le tragă câte una